við gjetum ekki beðið til guðs? Kannski móðir, eða kallin, eða
Rósa, er hjer, sagði Júlíen; við höfum eingann hvöldskatt,
ekkjert rúmm, þarsem við gjetum lagt okkur í, ekkjert
bænhús. þarsem við gjetum beðið til guðs; það er að sönnu
satt, menn gjeta beðið til guðs alstaðar, Fleurie! og ef þú vilt,
Já! bróðir góður, sagði Fleurie, og stóð á fætur. Það vil jeg
þiggja. Enn, Guð minn! Hvílíkur kjörleikji! —— sagðu mjer
Júlíen, heimir þú eingann hávaða? Kjemur eingin? Nei! sagði
Júlíen, og stóð á fætur, enn maðurinn skipaði mjer að gánga —
jeg hljóti að gánga —, látum oss gánga —, Við skulum fyrst
biðja til Guðs, sagði Fleurie, og fjell á knje, á þá sessu sem hún
var nýlega staðin uppaf; því það lítur svo út, að þú hafir drukkið
mikla sinu, og máskje maðurinn í nauta mátlinum, fyrirgjefi
þjer, ef þú færð fyrirgjefníngu hjá drottni vorum. Við skul-
-um biðja til Guðs, sagði Júlíen, gekk til þess hann hafði ætlað
sjer, og lagði sig á knjen við hliðina á systur sinni. Nú hafðu
þau tvö systkjin yfir stuttu bæn, og vann þau mjög svo sam
lind í hjarta og hugsun, annað þeirra setti saman hendina, enn
hitt hafði hana yfir, og bætti nokkru við: Guð minn! fyrirgje-
-fi mjer! sagði Júlíen; Fyrirgjefi bróður mínum, sagði Fleurie
áfram. Mín vanska, hanka og tilfinningaleisi, bætti Júlíen
við; biddu manninn í nauta mátlinum, að hafa miskunsemi við
mig — miskunsemi, við bróður minn, tók Fleurie framm í.
Júlíen hjelt áfram: Og bræðurnir sameinast við móður okkar,
sem líka hlýtur að syrgja, fegar hún sjer ekki börnin sín.
Og með dreingilundlaðri viðkvæmni, laut hann yfir systur sína,
og sagði: Blessaðu systur mína, góði Guð! af því hún hefur
ekki yfirgjefið mig. Og blessaðu líka bróðir minn, góði Guð!, af
því það mun falla mjer illa, ef þú blessaðir mig eingöngu. Júlíen
stóð á fætur, faðmaði Fleurie, og sagði við hana: Góða, litla sys
tir! hún svaraði: Kjæri bróðir! með heimsins eðlilegasta anda til-
-tekji, sagði hún enn framur, Guð minn! enn hvað jeg er svöng
það er jeg líka, sagði Júlíen. Jeg vildi að þessi sessa væri ordin
að brauði, sagði Fleurie, og setti fótinn í sessuna, og strax laust
Fleurie upp fagnaðarópi; sessan hafði hlust til, þegar hún setti
fótinn í hana, og Fleurie fann við það, vandlaug vakkann, hún
gat strax að sjá, að það var sá sami, sem hún hafði látið í
fæðu handa þeim litla Nægurat, hún lauk honum upp,
brauðið, kjötsteikinn og vinið, var altsaman þarí. Við
skulum sjá hvort sessan mín er svona hjálpsöm, sagði Júl-
-íen, og snjeri sjer við hana, enn strax varp hann undarlega ánd-